

Juho Salmi

Ilmastonmuutoksen systeemidynaaminen mallinnus ja simulointi

Sähkötekniikan korkeakoulu

Kandidaatintyö
Espoo 5.10.2013

Vastuupettaja:

TkT Pekka Forsman

Työn ohjaajat:

DI Tomi Sorasalmi

TkT Pekka Forsman

Tekijä: Juho Salmi

Työn nimi: Ilmastonmuutoksen systeemidynaaminen mallinnus ja simulointi

Päivämäärä: 5.10.2013

Kieli: Suomi

Sivumäärä:5+20

Koulutusohjelma: Automaatio- ja systeemitekniikka

Vastuuopettaja: TkT Pekka Forsman

Ohjaajat: DI Tomi Sorasalmi, TkT Pekka Forsman

Placeholderina alkuperäinen tehtävänanto: Systeemidynamiikkaa on käytetty paljon ympäristöongelmien sekä ilmastonmuutoksen mallintamisessa. Kandidityön tarkoituksena on tehdä kirjallisuustarkastelu ilmastonmuutoksen mallintamisessa käytetyistä systeemidynaamisista malleista, eri lähestymistavoista, eri resoluution malleista ja sovellusalueista. Pyritäänkö malleilla ymmärtämään ilmastonmuutosta paremmin vai kommunikoidaan jo tiedossa olevia ongelmia. Käyttävätkö vain päättäjät malleja vai onko kehitetty suurelle yleisölle tarkoitettuja malleja/pelejä. Mitä uutta systeemidynaaminen mallintaminen on tuonut ilmastonmuutoksen mallintamiseen.

Avainsanat: Systeemidynamiikka, ilmastonmuutos

Author: Juho Salmi

Title: Modeling and Simulating Climate Change with System Dynamics

Date: 5.10.2013

Language: Finnish

Number of pages:5+20

Degree programme: Automation and Systems Technology

Supervisor: D.Sc. (Tech.) Pekka Forsman

Advisors: M.Sc. (Tech.) Tomi Sorasalmi, D.Sc. (Tech.) Pekka Forsman

Abstract in English.

Keywords: System dynamics, climate change

Esipuhe

Otaniemi, 24.9.2013

Juho T. Salmi

Sisällysluettelo

Tiivistelmä	ii
Tiivistelmä (englanniksi)	iii
Esipuhe	iv
Sisällysluettelo	v
1 Johdanto	1
2 Systeemidynamiikka	3
2.1 Systeemidynamiikan historia	3
2.2 Systeemiajattelu ja päätöksenteko	4
2.3 Takaisinkytketyt systeemit	6
2.4 Viiveet, varastot ja virtaukset	7
3 Ilmastonmuutoksen mallintaminen	10
3.1 Ilmastotieteen, -mallien ja -politiikan historia	10
3.2 Systeemidynaamiset ilmastomallit	12
3.3 C-ROADS-ilmastomalli	12
3.3.1 C-ROADS-ilmastomallin käyttö	13
3.3.2 Hiilidioksidi	13
3.3.3 Maapallolle varastoitunut lämpöenergia	15
3.4 En-ROADS-ilmastomalli	17
3.5 FREE-ilmastomalli	17
3.6 Erilaiset ilmastomallit	17
3.7 Ilmastonmuutoksen ongelmanratkaisu systeemidynamiikalla	17
4 Yhteenveto	18
Viitteet	19

1 Johdanto

Ihmiselle on luontaista ajatella, että asioille on selkeät ja suoraviivaiset syy-seuraussuhteet: yksi asia vaikuttaa toiseen. Maailma ei kuitenkaan olen niin yksinkertainen ja lineaarinen, vaan asiat ovat mitä moninaisimmin tavoin vuorovaikutuksessa toistensa kanssa. Systeemidynamiikka on tapa ymmärtää, mallintaa ja simuloida tätä vuorovaikutusta sekä niiden muodostamaa monimutkaista systeemiä.

Systeemidynaaminen malli rakentuu varantojen, virtausten sekä takaisinkytkettyjen silmukoiden varaan. Systeemidynamiikan tapa lähestyä asioita tarjoaa erinomaiset työkalut päätöksenteolle ja ajattelulle yleisesti. Yksi keskeinen systeemidynamiikan etu on sen ilmaisuvoima. Kausaalidiagrammit kiteyttävät hyvin, mistä systeemidynaamisessa mallissa on kyse. Lisäksi systeemidynaamisia malleja on verrattaen luonteva lähteä rakentamaan tunnettujen ja tutkittujen kausaaliteettien varaan. Systeemidynaamiset mallit ovat myös laskennallisesti kevyitä, joten mallin parametrien muuttamisen vaikutusten demonstroiminen käy hetkessä.

Ilmastonmuutos on tilastollisesti merkittävää ja pitkäkestoista muutosta globaalissa tai paikallisessa ilmastossa. Tässä kandidaatintyössä keskitytään ihmisen toiminnasta johtuvaan globaaliin ilmastonmuutokseen, erityisesti ilmaston lämpenemiseen.

Ilmastonmuutosta mallinnetaan, jotta kykenisimme arvioimaan, millaisia vaikutuksia toiminnallamme on, ja millaisin päätöksin voisimme saada ilmaston kehittymään haluttuun suuntaan. Ilmastoa ja sen muutosta mallinnetaan tieteellisiin tarkoituksiin pääasiassa tarkoilla fysikaalisilla malleilla. Tarkat mallit ovat laskennallisesti raskaita, eivätkä ne ole maallikon tai poliittisen päättäjän ymmärrettävissä. Systeemidynamiikalla voidaan ilmastomalli esittää ymmärrettävässä muodossa siten, että päättäjät kykenevät hahmottamaan, mistä mallissa on kyse. Tämän lisäksi systeemidynaaminen simulaatio on ajettavissa hetkessä, joten esimerkiksi ympäristöpoliittisten päätösten seuraukset on nopeasti havainnollistettavissa.

Systeemidynamiikan yksi keskeisistä sanomista on ymmärryksen luominen. Systeemidynamiikan yksi tunnustetuimmista asiantuntijoista, prof. John Sterman, kirjoittaa kirjassaan *Business Dynamics*, että kirjan lukijalla ei ole syytä huoleen, oli tämä matemaattisesti suuntautunut tai ei, sillä kirjasta löytyy ymmärrettävää ja mielenkiintoista sisältöä jokaiselle. Systeemidynamiikka on keino johdattaa kuka tahansa ymmärtämään toimintaympäristöään. Tämä ajatusmalli on pidetty mielessä tätä työtä kirjoitettaessa, ja pyrkimys on ollut, että työn sisältö olisi kenen tahansa omaksuttavissa.

Tämän kandidaatintyön tavoite on tutustua systeemidynamiikkaan ja sekä tutkia

sen soveltamista ilmastonmuutoksen mallintamiseen ja simulointiin.

Luvussa 2 otetaan katsaus systeemidynamiikan peruseriaatteisiin. Luvussa 3 tutustutaan ilmastonmuutokseen ja sen mallintamiseen. Ilmastonmuutoksen systeemidynaaminen mallintaminen havainnollistetaan kahta esimerkkiä käyttäen. Lopuksi luvussa 4 tehdään yhteenveto tämän kandidaatintyön löydöksistä ja havainnoista.

2 Systeemidynamiikka

Systeemi eli järjestelmä (eng. system) tarkoittaa toistensa kanssa vuorovaikutuksessa olevien osien muodostamaa kokonaisuutta [7]. Systeemidynamiikka (eng. system dynamics) on tietokoneavusteinen lähestymistapa päätöksentekoon ja mutkikkaiden systeemien (eng. complex system) mallintamiseen [14]. Mutkikkaalle systeemille ei ole yksikäsitteistä määritelmää [18], mutta systeemidynamiikalla kyetään mallintamaan erityisesti systeemien takaisinkytkentöjä ja epälineaarisuuksia [14], jotka ovat systeemin mutkikkautta lisääviä ominaisuuksia [18].

Tämän luvun tavoite on tutustuttaa lukija systeemidynamiikan peruseräiteisiin, jotka ovat välttämättömiä luvun 3 systeemidynaamisen ilmastomallien ymmärtämiseksi. Alaluvussa 2.1 selvitetään, miksi ja miten systeemidynamiikka syntyi ja kehittyi, alaluvussa 2.2 tutustutaan systeemiajatteluun ja päätöksentekoon, alaluvussa 2.3 systeemien takaisinkytkentöihin sekä alaluvussa 2.4 systeemien viiveisiin, varastoihin ja virtauksiin.

2.1 Systeemidynamiikan historia

Systeemidynamiikan on alunperin perustanut Jay W. Forrester, joka vuonna 1956 siirtyi MIT:ssä sähkötekniikan alalta Sloan School of Managementiin tekemään operaatiotutkimusta. Forrester alkoi tutkia, miksi General Electricin tehtailla työskenneltiin välillä kolmessa vuorossa ja välillä jouduttiin puolet työntekijöistä irtisanoimaan. Forrester alkoi yhdistellä säätö- ja systeemiteoriaa operaatiotutkimukseen ja ryhtyi simuloimaan teollisuustuotantoa sekä luomaan sille säätöjärjestelmiä tietokoneavusteisesti. Tämän tutkimuksen pohjalta syntyi systeemidynamiikka ja alan ensimmäinen julkaisu Industrial Dynamics [8]. [10]

Forresterin [9, s. 398–399] mukaan sen aikainen operaatiotutkimus ei tarjonnut hyviä työkaluja laajoihin, ylimmän tason johtamisen haasteisiin. Operaatiotutkimuksessa keskityttiin pääsääntöisesti yksittäisten, irrallisten päätösten seurausten hahmottelemiseen oletuksella, että päätöksen seuraukset eivät vaikuta päätöksentekoon vaikuttaviin tekijöihin. Oletusta kutsutaan avoimen silmukan oletukseksi. Tällaisella tarkastelulla pystyttiin yksinkeraistamaan analyysiä, mutta näin kyettiin tarkastelemaan riittävällä tarkkuudella vain yksinkertaisia, lineaarisia tilanteita, siinä missä systeemidynamiikalla pystytään ottamaan huomioon mutkikkaidenkin järjestelmien osien takaisinkytkennät ja epälineaarisuudet. Takaisinkytkettyjä systeemeitä oli jo pitkään tutkittu ja hyödynnetty insinööritieteissä, biologiassa ja taloustieteessä, mutta niitä oli vasta hiljattain alettu ymmärtää.

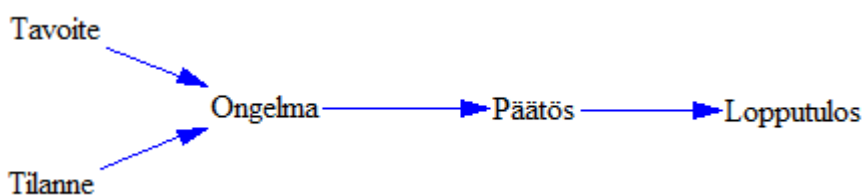
Samat takaisinkytkettyjen systeemien periaatteet olivat yleistettävissä eri tieteenaloille, minkä johdosta monilla aloilla otettiin systeemidynaamisia menetelmiä käyttöön. Systeemidynamiikasta kehittyikin nopeasti hyvin poikkitieteellinen ala. [14, 9, 12]

2.2 Systeemiajattelu ja päätöksenteko

Systeemiajattelu (eng. systems thinking) on tapa jäsentää maailma mielessään mutkikkaana systeeminä, ja sen työkaluna voi käyttää systeemidynamiikkaa [12, s. 4–5]. Sterman [12, s. 4–5] vertaa systeemidynamista mallintamista lentosimulaattoriin: lentosimulaattori opettaa turvallisesti lentäjän lentämään ja systeemidynamiikka johtajan systeemiajattelemaan eli hahmottamaan johtamansa organisaation systeeminä.

Systeemidynamiikan asiantuntijat käyttävät usein sanontaa: "Tie helvettiin on kivetty hyvillä aikoimuksilla." Stermanin [12, s. 5–6] mukaan hyvää tarkoittavilla päätöksillä saatetaan tehdä ongelmia pahemmiksi, sillä monilla päätöksillä on seurauksia, joita on vaikea ennalta arvioida.

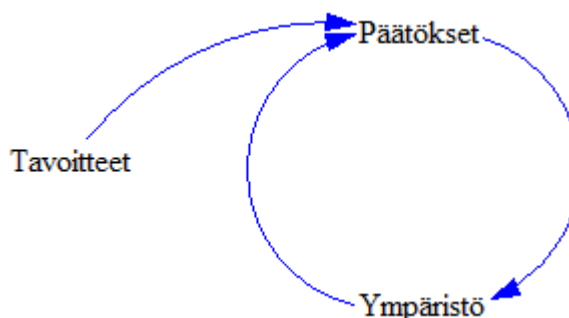
Päätöksenteon maailmankuvan voi jakaa tapahtumasuuntautuneeseen ja takaisinkytkentäsuuntautuneeseen. Seuraava kuva 1 esittää tapahtumasuuntautunutta maailmankuvaa. Tapahtumasuuntautuneisuus on ihmiselle luontevaa, sillä se on lineaarista ja suoraviivaista: jokaisella teolla on seurauksensa. Kun on tilanne ja asetetut tavoitteet, niin ongelma syntyy siitä, kun ne poikkeavat toisistaan. Mitä enemmän tilanne ja tavoite poikkeavat toisistaan, sitä suurempi ongelma. Ongelman ratkaisemiseksi tarvitaan päätös, joka johtaa haluttuun lopputulokseen. Päätös voi kuitenkin vaikuttaa ympäröivään tilanteeseen mitä moninaisimmin tavoin. Tapahtumasuuntautuneessa maailmankuvassa tätä ei tyypillisesti huomioda, ja päätöksistä saattaa seurata odottamattomia sivuvaikutuksia. [12, s. 10]

Kuva 1: Tapahtumasuuntautunut maailmankuva. [12, s. 10]

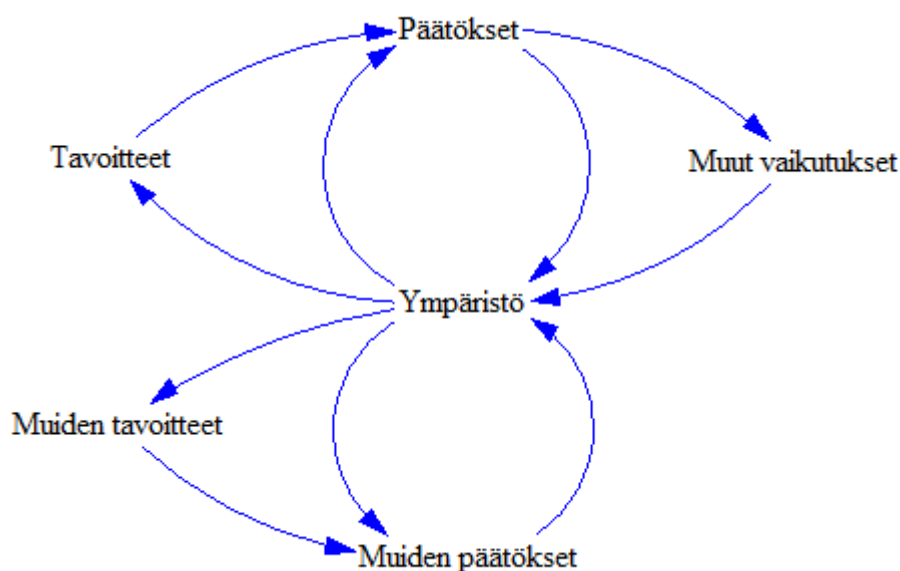
Stermanin [12, s. 11] mukaan sivuvaikutuksia ei ole todellisuudessa kuitenkaan olemassa. On vain olemassa vuorovaikutussuhteita, joita ei ole otettu huomioon. Seu-

raava kuva 2 esittää takaisinkytkentäsuuntautunutta maailmankuvaa. Systeemiajattelijan maailmankuva on takaisinkytkentäsuuntautunut, ja hän ymmärtää päätösten vaikuttavan ympäristön tekijöihin, jotka puolestaan vaikuttavat päätöksiin.

Kuva 2: Takaisinkytkentäsuuntautunut maailmankuva. [12, s. 11]

Maailmankuvaa voi edelleen laajentaa. Seuraava kuva 3 on laajennettu edellisestä kuvasta 2 ottamaan huomioon useampia systeemin tekijöitä. Systeemiajatteliija hahmottaa, että päätöksillä on myös muita seurauksia, ja nekin muuttavat ympäristöä. Muuttuva ympäristö vaikuttaa myös tavoitteisiin – niin omiin kuin muidenkin. Kun ympäristö ja muiden tavoitteet muuttuvat, tekevät muut päätöksiään sen pohjalta, mikä puolestaan muuttaa ympäristöä. [12, s. 11–12]

Kuva 3: Laajennettu takaisinkytkentäsuuntautunut maailmankuva. [12, s. 11]

2.3 Takaisinkytketyt systeemit

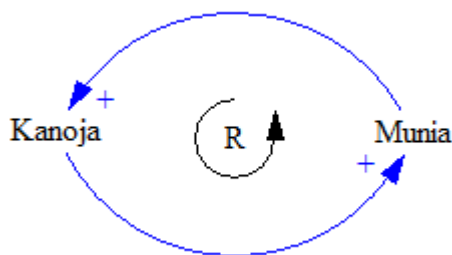
Systeemeillä on tuloja ja lähtöjä. Tulot (myös sisääntulo, eng. input) ovat systeemiin tulevia arvoja, jotka vaikuttavat systeemin käyttäytymiseen. Lähdöt (myös ulostulo, eng. output) ovat systeemin käyttäytymisestä seuraavia arvoja. Erilaisilla tuloilla saadaan systeemistä erilaiset lähdöt. Takaisinkytkentä (eng. feedback) tarkoittaa systeemin lähdön käyttämistä systeemin tulona. Tällöin systeemi kytkeytyy takaisin itseensä, muodostaa kytkennöistä silmukan (eng. loop) ja vaikuttaa itse itseensä. Takaisinkytkennästä käytetään erityisesti ihmistieteiden puolella myös termiä "palaute". [12, 14]

Stermanin [12, s. 12] mukaan takaisinkytkennät vaikuttavat systeemin mutkikkuuteen enemmän kuin järjestelmän osien mutkikkuus itse. Tämän vuoksi takaisinkytkentöjen löytäminen on keskeisin osa systeemidynaamista mallinnusta.

Systeemidynaamisia malleja esitetään kausaalidiagrammein, joihin merkitään systeemin osat eli muuttujanimet sekä niiden väliset vuorovaikutussuhteet kausaaliyhteysnuolten avulla. Nuolet piirretään lähtemään muuttujasta, joka vaikuttaa nuolen päätepisteen muuttujaan. Toisin sanoen nuoli kuvaa sitä, että nuolen alkupään muuttujan arvo eli lähtö toimii nuolen loppupään tulona. Nuoliin merkitään plus- tai miinusmerkki sen mukaan, kasvattaako vai vähentääkö lähtömuuttujan arvon kasvu tulomuuttujan arvoa. Nuolet piirretään kaareviksi, jotta systeemin dynamiikkaa, etenkin silmukat, olisi helpompi hahmottaa. [12]

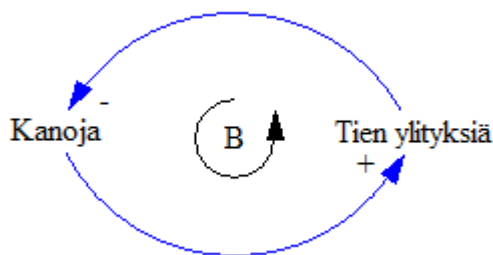
Systeemeissä on sisäsyntyisiä eli endogeenisiä (eng. endogenous) sekä ulkosyntyisiä eli eksogeenisiä (eng. exogenous) muuttujia. Sisäsyntyisen muuttujan arvo määrittyy systeemin sisäisen dynamiikan seurauksena, kun taas ulkosyntyisen muuttujan arvo annetaan systeemin ulkopuolelta, eikä näin ollen riipu systeemin tilasta. [12]

Takaisinkytkettyjä silmukoita on kahdenlaisia: negatiivisia ja positiivisia. Positiiviset silmukat ovat itseään vahvistavia. Seuraavassa kuvassa 4 on positiivinen takaisinkytketty silmukka, jossa kanojen määrä lisää munien määrää, mikä puolestaan lisää kanojen määrää. Positiiviset silmukat merkitään kausaalidiagrammiin kuvan 4 mukaisesti R-kirjaimella, mikä tulee englannin kielen sanasta "reinforcing" eli suomeksi "vahvistava". [12, s. 12–13][14]

Kuva 4: Positiivinen takaisinkytketty silmukka. [12, s. 13]

Negatiiviset silmukat ovat itseään tasapainottavia. Seuraavassa kuvassa 5 on negatiivinen takaisinkytketty silmukka, jossa kanojen lisääntyminen johtaa siihen, että useampi niistä ylittää tien ja jää auton alle, mikä puolestaan vähentää kanojen määrää, mikä puolestaan vähentää tien ylityksiä. Negatiiviset silmukat merkitään kuvan 5 mukaisesti B-kirjaimella, mikä tulee englannin kielen sanasta "balancing" eli suomeksi "tasapainottava". [12, s. 12–14]

Kuva 5: Negatiivinen takaisinkytketty silmukka. [12, s. 13]

Silmukka on positiivinen, kun siinä on parillinen määrä negatiivisia kytkentöjä. Kuvan 4 positiivisessa silmukassa on nolla negatiivista kytkentää. Silmukka on negatiivinen, kun siinä on pariton määrä negatiivisia kytkentöjä. Kuvan 5 negatiivisessa silmukassa on yksi negatiivinen kytkentä. [12, s. 12–14]

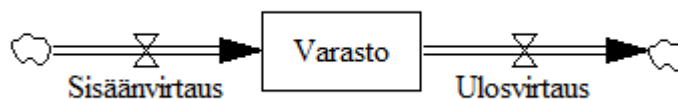
2.4 Viiveet, varastot ja virtaukset

Viiveet aiheuttavat systeemiin hitautta, aiheuttavat värähtelyitä sekä johtavat siihen, että päätösten seuraukset johtavat pitkällä aikajänteellä erilaisiin tilanteisiin kuin lyhyellä aikajänteellä. Seuraavassa kuvassa 6 on esitetty systeemi, jossa hinnan nousu lisää viiveellä tuotantoa. Kausaalidiagrammeihin viiveet merkitään nuolen päälle joko kahdella poikkiviivalla tai laatikolla, jossa lukee "viive". [12, s. 150–152]

Kuva 6: Viiveellinen systeemi [12, s. 150]

Varastot ovat systeemin osia, joiden arvo kertyy. Ne tuottavat systeemiin muistia sekä hitautta ja niillä voi kuvata viiveitä. Varastot myös kertovat päättäjille, mikä on systeemin tila. Varastoon voi tulla sisäänvirtauksia ja sieltä voi lähteä ulosvirtauksia. Sisäänvirtaukset kerryttävät ja ulosvirtaukset kuluttavat varaston arvoa. Seuraava kuva 7 on yksinkertainen kausaalidiagrammiesitys varastosta ja virtauksista. Varastot merkitään kausaalidiagrammiin suorakulmioilla, virtauskytkennät virtausnuolilla, virtausmuuttujat venttiilisymboleilla sekä systeemin ulkopuoliset lähteet ja nielut pilvillä. [12, s. 191–197]

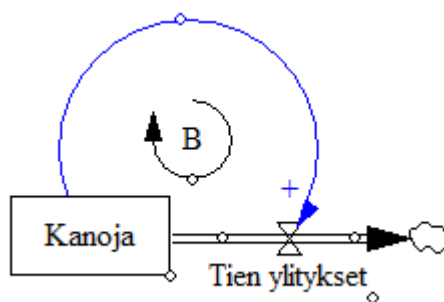
Kuva 7: Yksinkertainen kausaalidiagrammi varastoista ja virtauksista. [12, s. 150]

Varaston matemaattinen esitys vastaa integraattoria, joka integroi sisäänvirtauksen ja ulosvirtauksen erotusta alkuhetkestä t_0 hetkeen t :

$$Varasto(t) = \int_{t_0}^t \left(Sisäänvirtaus(s) - Ulosvirtaus(s) \right) ds + Varasto(t_0) \quad (1)$$

[12, s. 194–195]

Varastot ja virtaukset ovat intuitiivinen esitystapa, mutta saman dynamiikan voi esittää ilmankin niitä [12, s. 191–230]. Seuraavassa kuvassa 8 on esitetty kuvan 5 negatiivisesti takaisinkytketty silmukka varastojen ja virtausten avulla. Kanojen määrä voidaan ajatella varastona ja tien ylitykset virtauksena, joka vähentää kanojen määrää. Kanojen määrä säättää tien ylitykset -venttiiliä: mitä enemmän kanoja, sitä avonaisempi venttiili ja suurempi virta.

Kuva 8: Kuvan 5 negatiivisesti takaisinkytketyn silmukan esitys varastojen ja vir-
tausten avulla.

3 Ilmastomuutoksen mallintaminen

Ilmastomuutos on tilastollisesti merkittävää ja pitkäkestoista muutosta globaalis-
sa tai paikallisessa ilmastossa. Nykyisin tiedetään, että hiilidioksidi ja muut kasvi-
huonekaasut estävät maapallon lämpösäteilyä karkaamasta avaruuteen. Kasvihu-
onekaasujen lisääntyminen ilmakehässä aiheuttaa näin ollen ilmaston lämpenemistä.
Tiedeyhteisössä vallitsee nykyisin konsensus, että ilmasto mitä todennäköisemmin
lämpenee ihmisen toiminnan seurauksena, ja että se aiheuttaa merkittäviä haasteita
ihmiskunnalle. Fossiilisten polttoaineiden käyttämisestä vapautuva hiilidioksidi on
merkittävin tekijä, jolla ihminen aiheuttaa ilmastomuutosta. [1]

Tämän luvun tavoite on tutustuttaa lukija ilmastomuutoksen mallintamiseen
ensin yleisesti ja sitten systeemidynaamisiin malleihin pureutuen. Aluksi aliluvus-
sa 3.1 otetaan katsaus ilmastotieteen, -mallien ja -politiikan historiaan, mikä aut-
taa ymmärtämään taustaa, miksi mallintamiseen on alettu käyttää myös systeemi-
dynaamisia menetelmiä. Näihin syihin sekä yleisesti ilmastomuutoksen systeemi-
dynaamiseen mallintamiseen tutustutaan aliluvussa 3.2. Seuraavat alaluvut 3.3 ja
3.4 esittelevät systeemidynaamiset Climate Interactiven C-ROADS- ja En-ROADS-
ilmastomallit. Lopuksi aliluvussa 3.6 otetaan lyhyt katsaus muutamaan muuhun
tunnettuun ilmastomalliin.

3.1 Ilmastotieteen, -mallien ja -politiikan historia

Vuonna 1989 tiedemies Svante Arrhenius teki ensimmäiset laskelmat siitä, että hiili-
dioksidin lisääntyminen ilmakehässä aiheuttaisi ilmaston lämpenemistä. Hän kuiten-
kin arveli, että sen hetkisillä hiilidioksidipäästöillä ilmaston lämpeneminen useam-
malla asteella veisi tuhansia vuosia. Hän myös uskoi tämän olevan ihmiskunnan
kannalta hyödyllistä. [3]

1930-luvulla tehtiin ensimmäisiä havaintoja ilmaston lämpenemisestä. Keskus-
telu ilmaston lämpenemisestä jäi spekulacion tasolle ja sitä pidettiin vain jonkin-
laisena ilmastosyklinä. Lämpenemisen ei uskottu olevan ihmisen aiheuttamaa osit-
tain siksi, että ihmistä pidettiin heikkona luonnonvoimien rinnalla. 1950-luvulla teh-
tiin ensimmäiset tieteelliset havainnot hiilidioksidin kertymisestä ilmakehään ja täs-
tä seuraavasta ilmaston lämpenemisestä, mikä käynnisti ilmastomuutoksen tutki-
muksen. [1] Vuonna 1950 kehitettiin ensimmäinen kaksiulotteinen ilmastomalli, jos-
sa mallinnettiin Pohjois-Amerikan säättä 270:llä pisteellä, jotka olivat 700 km etäi-
syydellä toisistaan. Laskentatehoa ei tuolloin ollut vielä riittävästi, ja vuorokauden
päähän tehdyn ennusteen laskeminen kesti vuorokauden. [2]

Mallit ja laskentateho jatkoivat kehittymistä. Malleihin lisättiin erottelukykä, ilmakehän kerroksia sekä maan pinnanmuotoja ja ne laajennettiin kattamaan koko maapallo. 1960-luvun puoliväliin tultaessa oli kehitetty ensimmäinen kaksikerroksinen koko maapallon kattava yleinen virtausmalli (eng. general circulation model), joka otti huomioon vuorten, merien ja jäätiköiden vaikutukset. [2] Samaan aikaan tehtiin ensimmäiset löydökset ilmaston takaisinkytkennöistä, jotka saattaisivat tehdä ilmastosta yllättävänkin epävakaa. Ilmastonlämpenemistä ei kuitenkaan osattu nähdä vielä uhkana. [1]

Tarkkojen ilmastomallien lisäksi kehitettiin yksinkertaisia ilmastomalleja, joilla saatettiin esimerkiksi pureutua yksittäisiin ilmastokysymyksiin. Yksinkertaisissa malleissa maapallo voidaan esimerkiksi mallintaa yhtenä kokonaisuutena sen sijaan, että mallinnettisiin ilmakehä lukuisiin palasiin jaettuna kolmiulotteisena hilana. [3] Seuraavissa aliluvuissa esiteltävät systeemidynaamiset mallit ovat yksinkertaisia ilmastomalleja, joista ensimmäisen julkaisi Tom Fiddaman väitöskirjassaan vuonna 1997 [5].

Ilmastotutkimus kehittyi hitaasti, mutta sai kunnon sykäyksen 1980-luvun lopulle tultaessa ilmastomuutokseen jälleen havahduttaessa. [1] Tällöin perustettiin Hallitustenvälinen ilmastomuutospaneeli IPCC (Intergovernmental Panel on Climate Change) kokoamaan ja arvioimaan ihmisen aiheuttaman ilmaston lämpenemistä ja sen vaikutuksia koskevaa tieteellistä tutkimusta. [11].

1990-luvulla ilmastomallit olivat päässeet ennusteissa jo hyvään tarkkuuteen [1]. Tieteellinen tutkimus ei ole vieläkään antanut täyttä varmuutta kaikista ilmaston ominaisuuksista, joten ilmastomalleissa on väistämättä osia, jotka perustuvat spekulatioon [13]. Tästä syystä vuosikymmenten päähän ulottuvat ennusteet voivat antaa edelleen hyvin eriäviä tuloksia. Tästä huolimatta 2000-luvulle tultaessa tiedeyhteisö alkoi puhua jo konsensuksesta, että ilmasto mitä ilmeisimmin lämpenee ihmisen toiminnan seurauksena, ja että se aiheuttaa merkittäviä haasteita ihmiskunnalle. Nyt tutkitaan, miten paljon ilmasto lämpenee ja miten sitä voitaisiin ehkäistä. [1]

Ilmastomuutoksen torjumiseksi perustettiin vuonna 1992 YK:n ilmastomuutos konventti UNFCCC (United Nations Framework Convention on Climate Change). Tämän työn kannalta keskeisimmät UNFCCC:n kokoukset ovat olleet Kioton ja Cancúnin ilmastokokoukset. Kioton ilmastokokouksessa vuonna 1997 lukuisat maat allekirjoittivat Kioton ilmastosopimuksen. Kioton ilmastosopimuksen ratifioineet maat sitoutuivat vähentämään tietyn prosenttiosuuden kasvihuonepäästöistään vuoden 1990 tasosta ilmastomuutoksen hillitsemiseksi. Cancúnin ilmastokokouk-

sessä vuonna 2010 tehtiin Cancúnin sopimus, jossa asetettiin tavoitteeksi, ettei maapallon keskilämpötila nousisi esiteollisesta ajasta yli 2°C:ta. [15]

3.2 Systeemidynaamiset ilmastomallit

Ilmastomuutoksen mallintamiseen tarvitaan aina jonkinlainen fysikaalinen malli. Tarkimmissa fysikaalisissa malleissa ilmakedä ja meret saatetaan pilkkoa lukuisiin alueisiin ja useisiin kerroksiin. Näiden osien keskinäistä vuorovaikutusta simuloidaan erilaisin kasvihuonekaasujen määrin. Mitä tarkempi malli, sitä kauemmin sen simuloiminen kestää. [13]

Systeemidynaamiset fysiikkamallit ovat pääsääntöisesti karkeita ja ottavat huomioon vain yksittäisiä maailmanlaajuisia suureita. Näin ollen mallin simuloiminen on nopeaa. Tässä työssä esiteltävien systeemidynaamisten ilmastomallien simuloiminen vie kotikoneella sekunnin murto-osan. Systeemidynaamiset fysiikkamallit viritetään ja validoidaan historiadataa sekä tarkkojen fysiikkamallien avulla: kun systeemidynaaminen fysiikkamalli tekee oikeita ennustuksia historiadatan pohjalta sekä vastaavia ennustuksia kuin yleisesti hyväksytyt fysiikkamallit, voidaan malli katsoa oikeaksi. [6, 13]

Fysiikkamallin voi laajentaa ihmisiin. Eri tieteenaloja yhdistelevistä malleista käytetään tässä työssä nimitystä yhdistetty malli (eng. integrated assessment model). Yhdistetyillä ilmastomalleilla voidaan esimerkiksi tutkia, miten ilmastomuutos, väestönkasvu, talouskasvu ja hyvinvointi vaikuttavat toisiinsa. [17]

Tässä työssä ilmastomalleja esiteltäessä ja vertailtaessa keskitytään systeemidynamiikan kannalta keskeisiin asioihin. Tutkitaan, mitä on mallinnettu ja jätetty mallintamatta, millaisia ovat mallin keskeiset takaisinkytkennät ja mitkä muuttujat on mallinnettu ulkosyntyisiksi.

3.3 C-ROADS-ilmastomalli

C-ROADS-ilmastomalli on fysikaalinen ja perustuu Fiddamanin [5] kehittämään systeemidynaamiseen FREE-ilmastomalliin. C-ROADS-ilmastomalli koostuu useasta alimallista. Kullekin kasvihuonekaasulle on oma alimallinsa, samoin metsien kasvamiselle ja tuhoutumiselle, meren pinnan korkeudelle sekä maapallolle kertyneelle lämpöenergialle. [4, 13]

Seuraavaksi tutustutaan C-ROADS:n keskeisiin alimalleihin. Havainnollistamisessa käytetään apuna mallin kausaalidiagrammeja, joista on selkeyden vuoksi piilotettu osa muuttujista ja vuorovaikutuksista. Malliin on otettu Kioton ilmasto-

sopimuksen [16] mukaiset kasvihuonekaasut: hiilidioksidi (CO_2), metaani (CH_4), typpidioksidi (N_2O), perfluorohiiliyhdisteet (PFC), rikkiheksafluoridi (SF_6) sekä hydrofluorihydridiyhdisteet (HFC) [4, 13]. Mutkikkaimmin mallissa on esitetty hiilidioksidin kiertokulku, joten kasvihuonekaasuista tässä työssä esitetään vain sen alimalli.

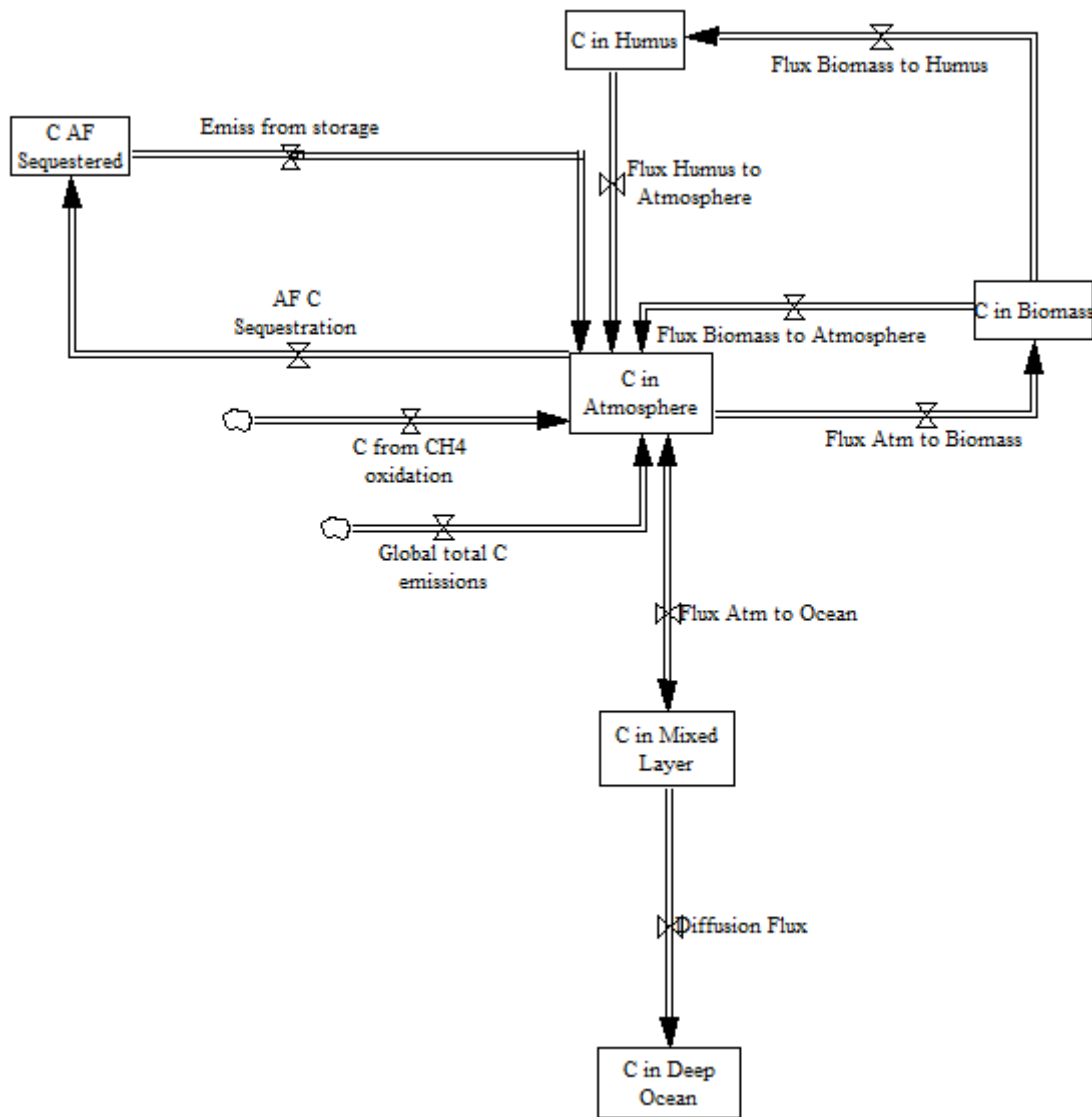
3.3.1 C-ROADS-ilmastomallin käyttö

3.3.2 Hiilidioksidi

Seuraava kuva 9 on yksinkertaistettu hiilidioksidin alimalli, jossa on kuusi varastomuuttujaa, joista kukin kuvaa hiilidioksidiavarastoa. Näitä varastoja ovat: ilmakehä (C in Atmosphere), biomassa (C in Biomass), maaperä (C in Humus), metsät (C AF Sequestered) sekä merten pinta- (C in Mixed Layer) ja syvät (C in Deep Ocean) kerrokset. Näistä ainoastaan ilmakehässä oleva hiilidioksidi vaikuttaa ilmaston lämpötilaan. Hiilidioksidia ei poistu systeemistä, mutta sitä tulee systeemiin kahdesta lähteestä. Merkittävin lähde on ihmisen suoraan aiheuttamat päästöt (Global total C emissions), joka on systeemiin mallinnettu ulkosyntyisenä muuttujana. Hiilidioksidia syntyy myös ilmakehään vapautuneen metaanin hapettua (C from CH_4 oxidation).

Ilmakehän hiilidioksidia liukenee merten pintakerrokseen (Flux Atm to Ocean), josta se voi joko vapautua takaisin ilmakehään tai vajota meren syvempiin kerroksiin (Diffusion Flux). Ilmakehän hiilidioksidia sitoutuu myös metsiin ja biomassaan. Biomassasta hiilidioksidi voi vapautua takaisin ilmakehään tai vajota maaperään, josta se voi edelleen vapautua takaisin ilmakehään. Myös metsistä hiilidioksidi voi vapautua takaisin ilmakehään. Hiilidioksidin kohdalla ilmastonlämpenemistä ehkäistään siis vähentämällä hiilidioksidi- ja metaanipäästöjä sekä lisäämällä metsien ja muun biomassan määrää.

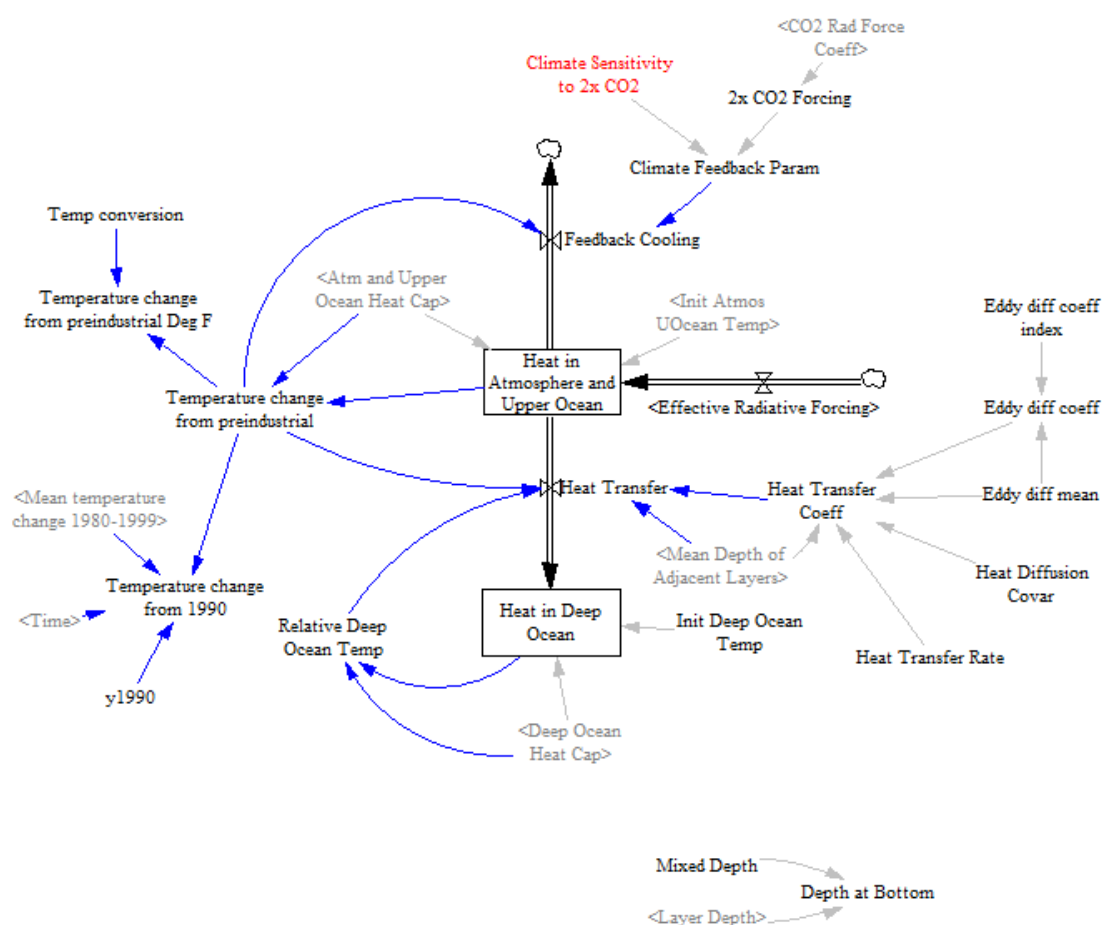
Varastomuuttujilla on ylä- ja alarajansa: metsiä ei voi kaataa loputtomasti eikä meriin voi liueta loputtomasti hiilidioksidia.

Kuva 9: C-ROADS-ilmastomallin hiilidioksidin kiertokulku. [4]

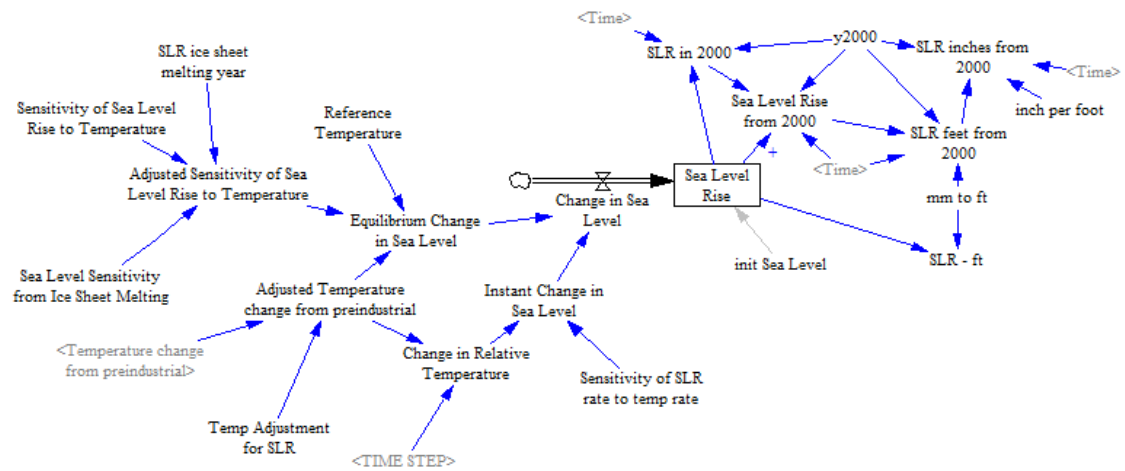
3.3.3 Maapallolle varastoitunut lämpöenergia

Seuraava kuva 10 on C-ROADS-ilmastomallin lämpöenergian kiertokulun kausaali-diagrammi. Mallissa on kaksi varastomuuttujaa lämpöenergialle: ilmakehä ja pinta-vedet (Heat in Atmosphere and Upper Ocean) sekä merten syvät kerrokset (Heat in Deep Ocean). Lämpöenergiaa systeemiin tulee auringon säteilystä ilmakehään, josta se voi siirtyä joko merten syvyyksiin tai kadota avaruuteen. Ilmakehän kasvihuonekaasujen lisääntyminen vähentää lämmön virtaa avaruuteen (Feedback Cooling) ja ilmakehän lämpötilan nousu lisää sitä.

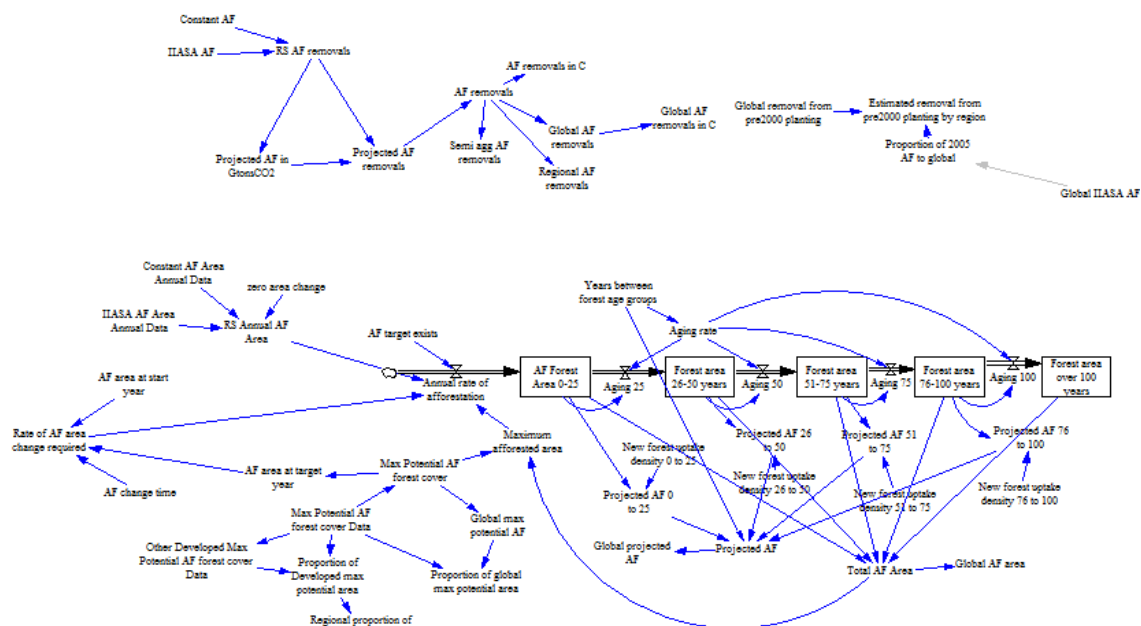
Kuva 10: C-ROADS-ilmastomallin lämpöenergian kiertokulku. [4]

Seuraava kuva 11 on C-ROADS-ilmastomallin merenpinnan nousun kausaalidia-grammi.

Kuva 11: C-ROADS-ilmastomallin merenpinnan nousu. [4]

Seuraava kuva 12 on C-ROADS-ilmastomallin metsien kasvun kausaalidiagrammi.

Kuva 12: C-ROADS-ilmastomallin metsien kasvu. [4]

3.4 En-ROADS-ilmastomalli

3.5 FREE-ilmastomalli

3.6 Erilaiset ilmastomallit

3.7 Ilmastonmuutoksen ongelmanratkaisu systeemidynamiikalla

4 Yhteenveto

Keskitytään hyvin paljon Stermanin ja Fiddamanin tutkimukseen, eikä esitetä kritiikkiä.

Viitteet

- [1] American Institute of Physics. The Discovery of Global Warming.
- [2] American Institute of Physics. The Discovery of Global Warming: General Circulation Models of Climate.
- [3] American Institute of Physics. The Discovery of Global Warming: Simple Models of Climate Change.
- [4] Climate Interactive. C-ROADS-ilmastomalli.
- [5] Thomas S Fiddaman. *Feedback Complexity in Integrated Climate-Economy Models* by. PhD thesis, Massachusetts Institute of Technology, 1997.
- [6] Thomas S Fiddaman. Exploring policy options with a behavioral climate-economy model. *System Dynamics Review*, 18(2):243–267, 2002.
- [7] Robert L. Flood and Ewart R. Carson. *Dealing with Complexity: An Introduction to the Theory and Application of Systems Science*. Plenum Publishing Corporation, New York, 2nd edition, 1988.
- [8] Jay W Forrester. *Industrial Dynamics*. 1961.
- [9] Jay W. Forrester. Industial Dynamics — After the First Decade. *Management Science*, 14(7):398–415, 1968.
- [10] Jay W Forrester. The Beginning of System Dynamics, 1989.
- [11] Intergovernmental Panel on Climate Change. IPCC:n historiasivu.
- [12] John D. Sterman. *Business Dynamics: Systems Thinking and Modeling for a Complex World*. McGraw-Hill, Boston, 2000.
- [13] John D. Sterman, Thomas Fiddaman, Travis Franck, Andrew Jones, Stephanie McCauley, Philip Rice, Elizabeth Sawin, and Lori Siegeld. Management Flight Simulators to Support Climate Negotiations: The C-ROADS Climate Policy Model John D. Sterman. (September):1–36, 2011.
- [14] System Dynamics Society. What is system dynamics?
- [15] UNFCCC. UNFCC:n kotisivu.

- [16] United Nations Framework Convention on Climate Change. *Kyoto Protocol Reference Manual*. Bonn, 2008.
- [17] U.S. Department of Energy. Climate Change Intergated Assessment Research. Technical report, U.S. Department of Energy, 2009.
- [18] Lotfi a. Zadeh. Outline of a New Approach to the Analysis of Complex Systems and Decision Processes. *IEEE Transactions on Systems, Man, and Cybernetics*, SMC-3(1):28–44, 1973.